

NOVÝ

PEMIKAN

víc než jen zpravodaj kmene lesní moudrosti Okwaha

Slovo pamětníka úvodem

Nejstarší vlci Okwaha, si určitě vzpomínají na „starý“ Pemikan. Pro ostatní čtenáře (tedy hlavně naše Bobříky a jejich rodiče), je třeba úvodem napsat pár řádků na vysvětlenou.

PEMIKAN vznikl na jaře 1997 jako společný časopis 2.oddílu skautů a 2.oddílu skautek v Hranicích. Právě v těchto dvou oddílech, kterým se později začalo říkat Nibowaka, jsme my starší začínali svou skautskou "kariéru".

Vycházel 3-6x ročně, v nákladu okolo 50 výtisků. Jeho předchůdcem bylo 20 čísel chlapeckého zpravodaje "Čumidrát" a o něco méně dívčích "Pavučin". Pemikan vycházel až do roku 2004 – celkem 38 čísel. Když se pak na podzim r.2004 oba oddíly spojili se zbytky skautského střediska Hranice, začal vycházet střediskový informační zpravodaj „Z první ruky“. Starý dobrý Pemikan najednou tak nějak „vyšuměl“. Nikdo se neměl k jeho psaní, nikomu, kromě pamětníků asi nechyběl. (Ovšem "Z první ruky" už "vyšumělo" také ...)

Myslím, že "pemikan" je až moc pěkný název na to, aby byl zapomenut. Proto bych jej rád oživil v Okwaha – mimo jiné proto, že právě v našem kmene přetrvává něco z tradice Nibowaky. Nejde jen o nostalgii - časopis by měl vycházet především kvůli Bobříkům a dalším lidem, kteří se o Okwaha zajímají - třeba pár "roverů ze střediska".

Věřím, že nás v tom nenecháte s Ájou moc dlouho plácet samotné, a objeví se tu brzo něco jak od roverů, tak od Bobříků. Pokud by se nám podařilo dát dohromady 4 čísla do roka, bude to úspěch.

KONEČNĚ VYŠEL NOVÝPEMIKAN!

Ať se tedy „staronový“ Pemikan stane všem členům našeho kmene tím, čím byl pravý pemikan pro indiánské a eskymácké lovce – hutným a posilujícím zdrojem energie. A věřím, že ten náš bude na rozdíl od toho indiánského i „chutnat“.

Já nemohu !!!

kdo si to říká, sám si určí hranici. Podívejte se na čmeláka. Čmelák má plochu křídel 0,7 cm² a 1,2 g tělesné váhy.

Podle zákonů aerodynamiky je naprosto nemožné za těchto podmínek létat. Čmelák to neví a prostě létá.

Dělejte o jako čmelák !

CO JSME DĚLALI V ROCE 2005

Tento přehled vznikl původně coby příloha žádosti o dotaci na činnost, kterou podáváme u města Hranice. Ale když už je to na světě, myslím že by to mohlo být zajímavé pro čtenáře Pemikanu všech kategorií. Více se dočtete na stránkách již druhého svazku naší úžasné kroniky ...

- Schůzka roverů (14.1.) - literární večer, spolu se staršími skauty střediska Hranice
- Mezinárodní sčítání vodního ptactva (15.1.) - prošli jsme úsek Bečvy od Hustopečí do Hranic
- Rádcovská akademie (25.-28.3.) - podíleli jsme se na zajištění kurzu pro budoucí skautské rádce
- Návštěva výstavy "Indiáni na Valašsku" (3.4.) v muzeu na Vsetíně

- Výprava na Drahotuch (10.4.) - první akce pro Bobříky, 6 dětí
- XXIII. sněm Okwaha (16.-17.4.) - táboření + sněm ve Větrném údolí
- "Clean up the Velička" (24.4.) účast na skautské akci k vyčištění koryta Veličky v Hranicích
- Výprava na Boňkov (14.5.) druhá výprava pro Bobříky, 10 dětí
- Táboření pro prťata (25.-26.6.) - první táboření s Bobříky (9 dětí) ve Větrném údolí
- XXIV. sněm kmene (5.-6.8.) - a pohodové táboření ve Větrném údolí
- Dokončení boudy (šeltru) na tábořišti ve Větrném údolí (3.-4.9.)
- 2 brigády na dokončení hřiště v MC Dráček 28.9. a 23.10.

- XXV. sněm kmene (1.-2.10.) táboření + sněm + soutěž ve střelbě ze vzduchovky "Tawiskara"
- Roverská schůzka (7.10.) staří vlci + pro starší skauty - tvůrčí psaní
- Výprava Bobříků (9.10.), Radíkov-Boňkov, oheň a podpis zakládací listiny, 16 lidí
- Brigády-oprava zábradlí v NPR Hůrka (odpracováno celkem 66 hodin)
- Výprava Bobříků do údolí Krkavce (5.11.), kotlíkový guláš pro 26 lidí
- Dvoudenní lyžařská výprava starých vlků na Lysou hru (29.-30.12.)

Po prázdninách se rozeběhla naplno činnost Bobříků. Uskutečnilo se 11 schůzek (vč. vánoční besídky), 2 výpravy a 2 kratší vycházky. Takže jen tato mladší polovina kmene podnikla během 6 měsíců "provozu" 22 akcí, což je množství, které roverům vystačilo na dva roky:). V lednu se do kmene přihlásilo 14 dětí ve věku 4,5 - 8 let.

Co si představit, když se řekne **OKWAHO**

Okwaho je parta lidí a jeden ze zhruba 30 kmenů Ligy lesní moudrosti (LLM) u nás. LLM sdružuje děti, mládež i dospělé se zájmem o woodcraft. Hnutí lesní moudrosti – woodcraftu je staré přes 100 let, a bylo jedním z pramenů, ze kterého čerpali zakladatelé českého skautingu a později i trampingu. Jeho základy položil americký spisovatel, malíř, přírodovědec a pedagog Ernest Thompson Seton. Je zajímavé, že woodcraft se vedle země svého vzniku (USA) uchytil pouze v Anglii, u nás, na Slovensku a Polsku. Více informací o LLM a hnutí woodcraftu na www.woodcraft.cz.

OKWAHO ("vlk" v jazyce irokézů) vzniklo v roce 1998 původně jako volné sdružení starších skautů se zájmem o woodcraft. Od roku 2004 jsme členy Ligy lesní moudrosti. V témže roce sněm kmene

schválil, že Okwaho rozšíříme o "dětskou sekci". Od dubna 2005 tedy zahajujeme „pokus“ který se od září jmenuje Bobříci a v prosinci končí přihlášením 14 dětí ve věku 4-8 let do kmene.

Náš oficiální název:

Liga lesní moudrosti - kmen Okwaho

Kmen Okwaho má k 15.1.2006 celkem **25 členů**; tvoří jej 2 rody:

Bobříci = 14 dětí ve věku 4-8 let (bratrstvo skřítků v rámci LLM)

Roveři (Vlci) = 11 lidí ve věku 17-33 let (členové Velká lóže LLM; většina Roverů je současně členy vedení střediska Junáka)

V čele kmene stojí náčelník (Monty), volebný na dva roky (do prosince 2006), spolu s tříčlennou Radou starších. Tu tvoří: degandawida (místonáčelník) Nika, strážce wampumu - hospodář Fret, a písmák Ája. Na tomto místě můžeme přiznat, že

funkce jsou do značné míry formální - každý dělá tolik co může a zmůže s ohledem na své časové možnosti. Před zákonem nese odpovědnost za kmen náčelník a hospodář.

Schéma činnosti:

schůzka Bobříků 1x týdně 1.5hod

výpravy, vycházky - min. 1x měsíčně
dvou a vícedenní výpravy, táboření,
sněmy kmene min 8 ročně

Činnost je financována z příspěvků členů, dotací náčelnictva LLM (400,- Kč na každého člena do 26 let), výdělků z brigád. Kmen má právní subjektivitu a vede (zatím jednoduché) účetnictví.

Co se nám zatím povedlo

(čím se můžeme pochlubit na veřejnosti)

- ❖ **budování dětského hřiště (zahrady) pro MATEŘSKÉ CENTRUM DRÁČEK (2004-2005).** Základní komponenty jsou z recyklovaného plastu, pro který jsme zorganizovali sbírku použitých víček od PET-lahví.
- ❖ **práce na údržbě Národní přírodní rezervace Hůrka.** V roce 2004 údržba chodníku, v r.2005 oprava a údržba hrazení k usměrnění návštěvníků.

- ❖ První táboření Bobříků, 6.-8.5. údolí Něžčinské potoka u Spálova
- ❖ Velká jarní výprava Bobříků - Huslenky, Kýchová - 19.-21.5.
- ❖ **Výroční sněm LLM** (9.- 11.6.) Sklenné n. Osl.
- ❖ Předprázdninové táboření ve Větrném údolí + **sněm** (23.-25.6.)

Návrh plánu činnosti OKWAHA v roce 2006

Protože každá řádný plán má být dílem kolektivu, berte prosím následující hlavně jako podnět k diskusi. Pro věčně zaneprázdněné rovery jsou nejdůležitější termíny sněmů. Často jediné akce, kde se vidí většina z nás pohromadě. Akce určené roverům jsou zvýrazněny.

Doufám, že se většinu navržených akcí podaří uskutečnit(byť v jiných termínech) provedeme a že v tuto chvíli nemáte ještě plně své diáře. Aktuální plán na nejbližší období bude zveřejňován na našich webových stránkách (až je Pošík dodělá), ve vývěsce na horním podloubí, dalším Pemikanu a samozřejmě i SMS-kách a mejlech.

Bobříci - pravidelné akce

- ❖ Schůzky - každý pátek od 17.00 hod v Dráčku (v létě v parku)
- ❖ výpravy a vycházky - každý druhý víkend (půl až dvoudenní)

- ❖ **SNĚMY KMENE** - jarní **8.4.**, letní **24.6.**, podzimní **28.10.**, zimní **29.12.** (výroční, volby nové RS)
- ❖ Vítání jara na Bobřím hradě (Sklenné n.Osl., srub na obrázku) **31.3. - 2.4.** - Bobříci + rodiče i roveři
- ❖ **Bečva** (Odra) na lodích 30.4.
- ❖ Vítání ptačího zpěvu 1.5., vycházka za ptáky na Choryňské rybníky

- ❖ Tábor LLM (1.-15.7.) Kosí potok, Planá u Mar.lázní
- ❖ Táboření Okwaha (hlavně Bobříků (31.7. - 5 .8.)
- ❖ **Expedice** (7-10 dní, hory Rumunska, Ukrajiny nebo Slovenska) 19.- 27.8.
- ❖ Podzimní prázdniny na chalupě a **sněm** (27.-29.10.)
- ❖ **Jerzyho memoriál** 3.-5.11. Javorníky, 4.ročník terénní vytrvalostně orientační hry
- ❖ Mikulášská výprava Bobříků Bystřička, chalupa (2.-3.12.)
- ❖ Vánoční besídka (pá 22.12.)
- ❖ Zimní výprava (táboření ?) + **sněm** (28.-30.12.)

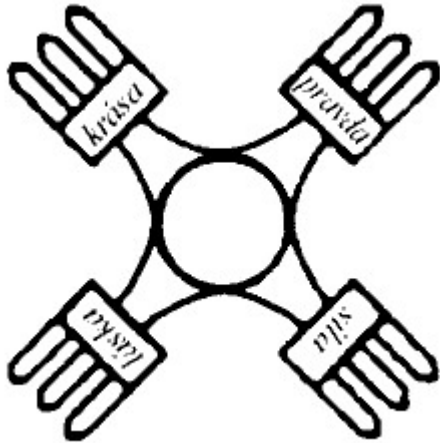
další:

- ❖ předvelikonoční návštěva gale-rie nebo skanzenu v Rožnově
- ❖ výprava za opravdovými bobry (Litovelské Pomoraví,Hustopeče)
- ❖ výprava za tažnými ptáky do Poodří (říjen)
- ❖ brigáda na V.Kobylance
- ❖ vydání 3 - 4 čísel PEMIKANU

Malí lidičkové ze Svabeedo

Irská pohádka

(z 1.čísla Pemikanu z r.1997)

Sedm let stoupání na Horu

Výchovný systém woodcraftu je mimo jiné založen na sebezdokonalování cestou plnění úkolů - činů. Seznam činů, za které je přiznáno symbolické orlí pero (OP) je uveden ve Svitku březové kůry. Po získáním určitého počtu orlích per je udělen titul. Kdosi z klasiků je označil za "šlechtické tituly lesní moudrosti". Každý z titulů představuje pomyslnou metu na Hoře poznání. Naše stoupání na Horu začalo před sedmi lety. Jak vysoko jsme se zatím dostali ?

Ája	Sagamor	49 OP
Čip	Hledač cesty - rover	27 OP
Eskymo	Hledač cesty - rover	2 OP
Fram	Hledač cesty - rover	7 OP
Fret	Stopař	36 OP
Ginger	Sagamor	31 OP
Monty	Orlí sagamor	66 OP
Nik	Stopař	15 OP
Pošík	Hledač cesty - rover	9 OP
Toby	Sagamor	43 OP
Tonča	Hledač cesty - rover	1 OP

Bobříci zatím orlí pra získávat nemohou. Po splnění "přijímací zkoušky" 10 bobříkovských stop, mohou za splnění úkolů získávat totolany (korálky). Za určitý počet totolanů mohou být poctěni jedním z titulů bratrstva skřítků (tj. děti 4-10 let).

Před dávnými časy žili na místě zvaném Svabeedo malí lidičkové. Říkalo se jim svabeedoláci. Byli velmi šťastní a celý den se vesele smáli. Když se potkali a zdravili, předávali si navzájem malé, teplé a měkké kožešinky.

Každý jich měl dostatek. Když je rozdal, hned je zase dostal darem. Rozdávat teplé kožešinky pro ně znamenalo - mám tě rád. Proto byli každý den veselí.

Blízko jejich vesnice žil, docela sám, v díře - divný skřítek. Když mu nějaký svabeedolák chtěl darovat kožešinku, odmítl ji. Dávat si navzájem kožešinky považoval za poštilost.

Jednou večer potkal skřítek svabeedoláka za vesnicí a ten ho hned oslavil: „To byl dnes ale krásný a slunečný den, viď?“ a podával mu jednu zvlášť jemnou kožešinku. Skřítek se mu podíval do batohu s kožešinkami. Pak mu důvěrně položil ruku na rameno a zašeptal: „Dávej pozor! Už máš jen 57 kožešinek! Budeš-li tak velkoryse rozdávat, brzy nebudeš mít žádnou!“

To byl ale naprosto špatný výpočet, neboť každý svabeedolák dával každému, a tak měl neustále kožešin dost.

Sotva skřítek zaraženého malého mužíčka opustil, přišel k němu jeho přítel a podával mu kožešinku. Obdarovaný však ne-reagoval tak jako jindy. Přibalil si kožešinku do svého batohu a kamarádovi řekl: "Milý příteli, rád bych ti poradil. Nerozdávej kožešinky tak velkoryse, mohly by ti dojít.“

Brzy na to byla tato rada ve Svabeedo slyšet stále častěji. tak se stalo, že se kožešinky rozdávaly jen těm nejlepším přátelům. Každý si střežil svůj vak s kožešinkami jako poklad. zavírali si je doma a kdo byl tak lehkomyšlný, že šel s nimi po ulici, musel počítat s tím že bude přepaden a oloupen.

Malí lidičkové ze Svabeedo se změnili. Už se nesmáli a sotva se navzájem zdravili. V jejich smutných a nedůvěřivých srdcích už nesídlila radost.

Teprve po dlouhém čase si někteří odvážní lidičkové začali, jako kdysi, rozdávat opět malé, teplé a měkké

kožešinky. Brzy si také všimli, že mají kožešinek stále dostatek a že obdarovaný, i oni sami z toho mají velkou radost. Opět je to hrálo u srdce a zase se začali smát, i když jim špetka smutku ze srdce nikdy nevytizela.

Ho-de-no-sau-nee

Lid dlouhého domu

Na severovýchodě dnešních USA dodnes žijí příslušníci jednoho z nejpozoruhodnějších indiánských národů – Irokézové. Je to několik kmenů, jazykově a kulturně velmi podobných, ale přesto úplně jiných než indiáni, které znáte z filmů typu Vinetou, Dr.Quinová či Tanec s vlky. Snad jen v Posledním Mohykánovi jste mohli vidět hrůzu nahánějící válečníky s typickým „pankáčským“ účesem (přesněji skalповou kadeří ozdobenou jelením chvostem). A co třeba divoké lakrosové mače? Vidíte, že něco málo ze života Irokézů znáte.

V tomto krátkém povídání si ale představíme jen šest irokézkých kmenů, známých jako "Liga šesti národů". Sami si říkali *Ho-de-no-sau-nee* - "lid dlouhého domu". Irokézká liga vznikla někdy během 16.století jako konfederace 5 kmenů – Seneků, Kajugů, Onodagů, Oneidů a Mohavků. V roce 1722 do Ligy vstoupil šestý kmen, Tuskarorové.

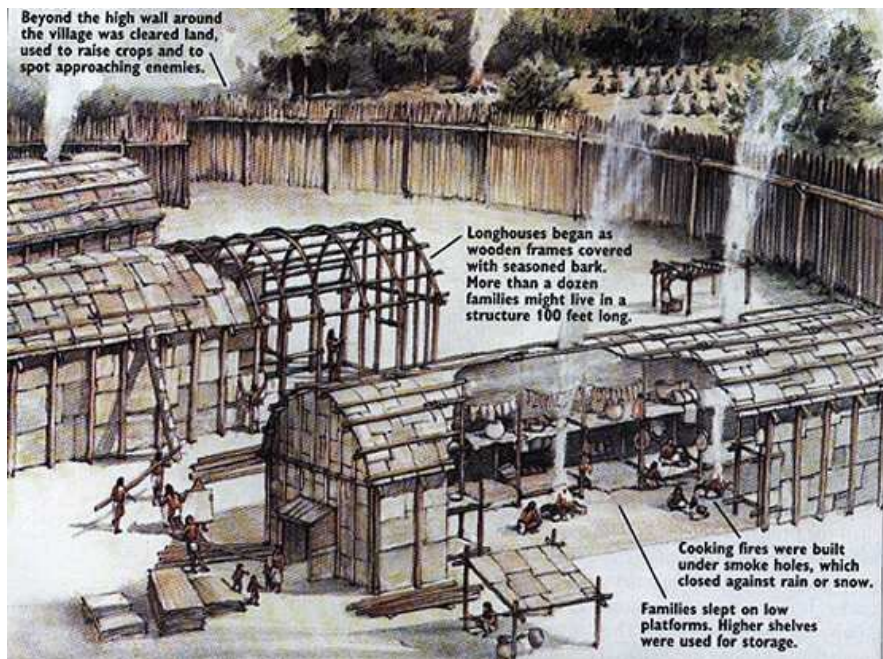
Podle legendy stál u zrodu Ligy bájný Hiawatha, který se zasadil o to, aby se sešli zástupci do té doby spolu bojujících kmenů a uzavřeli Velký mír. Náčelníci vysadili Strom Velkého míru (bílou borovici), jehož větve držely oblaky. Nad borovicí kroužil bdělý orl – strážce Míru. Pod Stromem zakopali dosavadní nepřátelé zbraně války a zažehli věčný Oheň, který se stal poradním ohněm Ligy a kde všichni museli sedět a hovořit v míru.

Ve skutečnosti však šlo pouze o mír mezi národy Ligy – ve své době byla irokézká konfederace nejmocnějším indián-ským svazem severně od Mexika. Nelítostným válečníkům Ligy šesti národů se v průběhu 17.století podařilo prakticky vyhladit např. známé Mohykány, ale i další méně známé kmeny (inu v jednotě je síla ...). V boji používali válečné kyje, později tomahavky a samo-zřejmě luky a šípy. K nájezdům na sousedy vyráželi většinou v kánoích z jilmové kůry.

Snad nejtypičtějším znakem irokézkých vesnic byl však dlouhý dům. Sama vesnice byla chráněna vysokou hradbou z kůlů (palisádou). Dlouhý dům pak byla „tunelovitá“ konstrukce z tyčí, nahore obloukovitě spojených, pokrytá pláty jilmové kůry. Typický dlouhý dům byl 25 stop široký a 80 (až 200) dlouhý. Vnitřek byl rozdělen několika neúplnými přepážkami na oddělení, ve kterých žila vždy jedna rodina. Uprostřed (v uličce) bylo ohniště.

Jeden dlouhý dům obývaly většinou rodiny patřící do z klanů – Orli, Bobři, Vlci (**okwaho**), Sluky, Želvy, Volavky, Jeleni, Úhoři. Tyto klany byly u všech pěti kmenů a považovali se za příbuzné. Takže pokud navštívil příslušník mohawských Vlků osadu Onondaga, byl úplně samozřejmě přijat v dlouhém domě zdejších Vlků jako vlastní...

Zajímavé je, že v klanu měly hlavní slovo ženy, hlavně nejstarší z nich. Ženy vlastnili dům i veškerý majetek v něm, děti patřili do matčina klanu (takže přesně opačně než u nás, kde příjmení dostanete po otci). Hlavním zaměstnání mužů byl lov (jelenů, losů, ryb) a boj. Ženy se staraly o rozsáhlé ovocné sady a pole, na kterých pěstovaly řadu plodin, z nichž nejdůležitější byly tzv. Tři sestry – kukuřice, fazole a dýně (pěstovaly se společně na jednom poli) – které měly dokonce svůj spolek, provádějící obřady a slavnosti k zajištění úrody. Irokézové také pěstovali tabák a vyráběli cukr ze šťávy cukrového javoru.

Během roku slavili irokézové 6 velkých slavností jako dík za dobrou úrodu (slavnost javoru, sběru jahod, fazolí, tanec zelené kukuřice ...)

Lid šesti národů občas označoval své území jako dlouhý dům. Šest kmenů obývalo pás území o délce 240 km seřazeno v řadě stejně jako rodiny v dlouhém domu. Senekové sídlící nejdál na západě byli nazýváni Strážci západních dveří, podobně Mohawkové

žijící na opačném konci území Ligy byli Strážci východních dveří. Uprostřed sídlící Onondagové, v jejichž hlavním „městě“ Onondaze se scházel koncil Ligy, se nazývali Strážci poradního ohně.

Ligový koncil, tvořilo 50 sachemů /sachemů/, kteří rozhodovali pouze o záležitostech Ligy (ne klanu nebo kmene), např. o válce se sousedy, uzavření smlouvy s bělochy apod. Smlouvy se zaznamenávaly pomocí korálkových, tzv. wampumových, pásů.

Sachemové byli na zasedání koncilu svoláváni rychlými posly – běžci, kteří museli překonat stovky kilometrů po úzkých pralesních pěšinách. Sachemové byli vybíráni nejstaršími ženami klanu - a ty je také mohly kdykoliv odvolat, pokud nevyhovoval důstojnosti svého postavení. Sachemové si byli všichni rovni a při jednání museli dosáhnout jednomyslného rozhodnutí, se kterým souhlasili všichni (podobně jako na sněmech Okwaha). Není také divu, že Irokézové byli považováni za nejlepší řečníky indiánské Ameriky. Jejich pozoruhodný a demokratický systém inspiroval např. i tvůrce ústavy USA. Kterýkoliv z mužů se díky svým schopnostem a snaze mohl stát válečným náčelníkem nebo sachemem - nebyli tu žádní privilegovaní nebo mocní.

Moc Irokézů byla zlomena spíš nemocemi zavlčenými k nim bělochy než válčením s nimi. Dnes jich žije na pomezí Kanady a USA asi 25000. V moderní době prosluli tím, že nemají závratě a strach z výšek, takže se podíleli na stavbách mrakodrapů a mostů.

KDO to vlastně byl ten E.T.SETON?
Právě o něm je kreslený příběh na zadní straně (převzato z časopisu Bizoni vítr, 2/99)

PEMIKAN je závislý časopis kmene Okwaho
1. číslo ročníku 2006 (historicky 39.) sestavil a na konci měsíce hladu vytiskl v nákladu 30 výtisků Monty, aniž by to někomu předložil ke korekturám.
Pro členy kmene a dobré kamarády zdarma.